

บทนำ

แอสทริด กาล อัครินหลวงน้องใหม่อยู่ระหว่างเดินทางไปยัง
ตำหนักของเรทีเซีย เอล ครอยเซิล เจ้าหญิงลำดับหนึ่งแห่งอาณาจักร
โซลเวล เดิมที่ตำหนักแห่งนี้เจียบสงบ แต่ระยะนี้จะแจกว่าปกติ
เล็กน้อยเพราะทุกคนต่างวุ่นวายกับงานตรงหน้า

เด็กหนุ่มอัครินยังรู้ด้วยว่าเป็นเพราะอีกไม่นานเรทีเซียของ
ตำหนักแห่งนี้จะย้ายไปพำนักที่มูมหนึ่งของพระราชวัง

"อ้าว? แปลกแะที่แอสทริดคงไม่โผล่เข้ามาทางหน้าต่าง นาย
ไม่สบายหรือเปล่าเนี่ย หรือเจอท่านพี่เ็ดบอยเข้าจนเริ่มเรียนรู้กับ
เขาแล้ว ผมยังเคยได้ยินเสียงเ็ดดนั้นเลยรู้มัย ฮะๆๆ"

พอแอสทริดเดินมาถึงหน้าต่างเข้าตำหนัก ลีออนฮาร์ดท์
เจ้าชายลำดับสาม น้องชายร่วมสายเลือดของเรทีเซียซึ่งกำลังจะออกไป
ที่พระราชวังก็หยุดทักทาย เด็กหนุ่มอัครินจึงโค้งศีรษะแล้วยื่น
จดหมายให้

"เพื่อนร่วมกองอัครินหลวงของผมนานให้นำมาส่งท่านอาจารย์

12 เจ้าหญิงจอมพลกัณฑ์อัศวินโต๊ะกลม 3

ครับ"

"อ้อ นั่นหรือ ขอบใจนะ ตอนมีธุระกับผม นายจะเข้ามาทาง ประตูตรงๆ ผิดกับตอนมาหาท่านพี่สินะ อย่างนี้เอง"

แอสทริดกับลีโอฮอนฮาร์ดที่อายุสิบหกปีเท่ากัน

ทว่าเจ้าชายลำดับสามซึ่งเป็นนักประวัติศาสตร์เลื่องชื่อรับหน้าที่เป็นอาจารย์โรงเรียนอัศวินตั้งแต่อายุสิบสี่ ทั้งคู่จึงคงความสัมพันธ์แบบ 'อาจารย์' กับ 'ลูกศิษย์' เรื่อยมา

"อยากแนะนำให้นายวะเข้าไปทักทายท่านพี่เหมือนกัน แต่เจ้าตัวกำลังยุ่งกับการเตรียมตัวเดินทางไปอิลสทราชะด้วย นี่เป็นภารกิจการทูตครั้งแรกนับแต่ขึ้นเป็นมกุฎราชกุมารี แต่ไม่ค่อยอยากเท่าไรเพราะแค่ไปนั่งยิ้มร่วมพิธีแต่งงานเท่านั้นเอง ฮะๆ"

"รุ่นพี่ดูก็ติดตามไปร่วมพิธีแต่งงานนั้นด้วยใช่ไหมครับ เห็นเมื่อวานบอกไว้อย่างนั้น แต่ผมยังสะกิดใจนิดๆ ที่เลือกแวะผ่านโนฮัลซ์ แทนที่จะตรงไปยังอิลสทราเลย"

ดยุก บาร์เซต อัศวินกิตติมศักดิ์ของเราที่ดำรงตำแหน่งในด์ส ออฟ ราวนด์อันดับหนึ่ง และยังมีฐานะเป็นอัศวินรุ่นพี่ของแอสทริด

เมื่อวานระหว่างพูดคุยลับเพะระกับแอสทริด ดยุกเปรยให้ฟังว่าจะเดินทางไปยังนครรัฐโนฮัลซ์หลังจากไม่ได้ไปเยือนมานาน ในตอนนั้นอัศวินรุ่นน้องยังแอบสงสัยว่าทำไมไม่ตรงไปยังอาณาจักรอิลสทราที่เป็นอาณาจักรเพื่อนบ้านเลย แต่กลับเลือกแวะผ่านอีกดินแดนซึ่งถือเป็นเส้นทางอ้อม

และผู้ไขข้อข้องใจนั้นคือท่านอาจารย์นั่นเอง

"เลือกใช้เส้นทางตรงใช่ว่าจะไปถึงเร็วกว่าเสมอไปนะ แอสทริดคง เส้นทางหลักไปยังโนฮัลซ์อยู่ในสภาพดีกว่าเลยเดินทางด้วยรถม้าได้อย่างรวดเร็ว"

"เธอครับ แต่ผมดันใช้วิธีขำๆมาเลย"

"นายรีบเติมคำว่า 'ตอนไปปิกนิกกับพ่อแม่' ดีกว่า ไม่งั้นนายจะโดนอัครวินรุ่นพี่ที่ยืนด้านหลังผมคาดคั้นต่อว่า 'เมื่อไร' 'ที่ไหน' และ 'เพื่ออะไร' "

ลือออนฮาร์ดท์พอจะเดาได้รางๆ ว่าแอสทริดเคยยึดอาชีพอะไรก่อนมาเป็นอัครวิน

เจ้าชายลำดับสามช่วยแนะนำเพื่อปิดความลับเรื่องอาชีพเก่าอันน่าตกตะลึง เด็กหนุ่มอัครวินพยักหน้ารับแข็งขันว่า "ครับ!" แล้วหันไปหาอัครวินรุ่นพี่

ดูเหมือนดยุก รุ่นพี่ของแอสทริดซึ่งกำลังยืนหน้าบึ้งจะยอมทำเป็นไม่ได้ยินคำพูดน่าสงสัยเมื่อครู

"นายนำสารจากกองอัครวินหลวงมาให้เรอะ"

"เปล่าครับ เป็นจดหมายที่เพื่อนร่วมกองอัครวินหลวงฝากมา"

"ใช่แล้ว แอสทริดคงถือจดหมายจากอดีตลูกศิษย์ของผมมาให้เชียวนะ ขนาดเรียนจบกันไปแล้วอดีตลูกศิษย์ยังมีแก็งใจถามได้ สุขภาพว่า 'ท่านอาจารย์สบายดีใช่ไหมครับ' แปลว่าผมเป็นอาจารย์ที่ดีเหมือนกันนะ"

"...จะเป็นอาจารย์ที่ดีจริงหรือเปล่ากระหม่อมไม่อาจทราบ แต่กระหม่อมอยากขอตรวจสอบจดหมายฉบับนั้นมากกว่า เพราะเป็นไปได้ว่าจะนำความลับอะไรมาแพร่พราย"

ตามข่าวลือซึ่งมีมูลความจริงค่อนข้างมาก ว่ากันว่าลือออนฮาร์ดท์อาจารย์โรงเรียนอัครวินมีอดีตลูกศิษย์ซึ่งปัจจุบันเป็นอัครวินหลวงคอยคาบข่าวในกองอัครวินหลวงมารายงาน แต่เจ้าตัวผู้ต้องสงสัยกลับยังมีพิรุณสุดๆ และยืนยันกรานว่ามันเป็นแค่จดหมายตามได้สารทุกข์สุกดิบเท่านั้นเอง

14 เจ้าหญิงจอมพลกัณฑ์อัศวินโต๊ะกลม 3

"คุยกันครั้นเครื่องใหญ่เขียนนะ อ้าว แอสทริด? มีธุระอะไรหรือ"
ผู้ปรากฏตัวขึ้นจากระเบียงทางเดินพร้อมสาวใช้คือเรที่นั่นเอง
เธอยังเอ่ยทักทายเมื่อเห็นแอสทริดมาเป็นแขกไม่คาดฝัน

"กระหม่อมมาเพราะมีธุระกับท่านอาจารย์พะยะค่ะ! แต่เสร็จ
ธุระแล้ว!"

เรที่ตอบรับแบบไม่ใส่ใจว่า 'อย่างนั้นหรือ' ขณะที่เด็กหนุ่ม
อัศวินทำตาเป็นประกาย

ส่วนดยุกกับลีโอฮาร์ดท์จับจ้องพฤติกรรมดังกล่าวอย่าง
ไม่สบอารมณ์

"พอดีเลย เราขอคุยด้วยหน่อยได้มั๊ยแอสทริด"

เรที่ซึ่งหมุนตัวกลับไปแล้วพลันหันมาเอ่ยกับเด็กหนุ่มอัศวิน
อีกครั้ง

แอสทริดตอบรับว่า "ได้อยู่แล้วพะยะค่ะ!" แล้วเดินตามไป
อย่างกระตือรือร้น สองหนุ่มที่เหลือจึงมองตามอย่างไม่สบอารมณ์
ยิ่งกว่าเดิม

เรที่ไล่เข้ารับใช้แถวนั้นออกไปแล้วหยุดอยู่ตรงหน้าประตู
เพราะไม่คิดจะอยู่ร่วมห้องสองต่อสองกับคนที่มีคติเก่าติดตัว

"ก่อนหน้านี้ท่านเคยบอกว่า 'การเป็นอัศวิน' คือความฝันไข่ม้อย
แล้วตอนนี้ถือว่าสมหวังหรือยัง"

แอสทริดสังกัดอยู่กับกองอัศวินหลวง หากมองในแง่วิชาชีพ
ทุกคนย่อมเห็นตรงกันว่าเขาคือ 'อัศวิน'

"ยังพะยะค่ะ เพราะกระหม่อมยังเป็นแค่อัศวินหลวงเท่านั้นเอง
ความฝันของกระหม่อมคือการได้เป็นอัศวินที่จับดาบอันเที่ยงธรรม
อุทิศทั้งร่างกายและหัวใจให้การรับใช้และปกป้องกษัตริย์"

อาณาจักร รวมทั้งพลเมืองพะยะคะ"

ช่างเป็นคำตอบแบบอัศวินตัวอย่าง ปังบอกถึงอุดมการณ์อัน
ที่ตรงเกินเหตุของเจ้าตัวว่าอยากเป็น 'อัศวินที่แท้จริง' หาใช่อัศวิน
ซึ่งแสวงหาแต่ยศถาบรรดาศักดิ์และตำแหน่ง หรือถูกผูกมัดด้วย
ชาติตระกูลและขนบธรรมเนียม

นอกจากจะไม่ถูกคำตอบชวนฝันของเด็กหนุ่มแล้ว เเรที่ยังยิ้ม
เจือความโหยหา

"เราไม่ได้ยินคำตอบดีๆ แบบนี้มานานแล้ว ว่าแต่ท่านเคยบอก
ด้วยว่าได้เลือกผู้เป็นนายไว้แล้ว ทำทางฝายนั้นจะต้องการตัวท่าน
มั๊ย"

"ดูเหมือนจะยากพะยะคะ ท่านผู้นั้นไม่ได้มองหา 'ความ
แข็งแกร่ง' ในตัวอัศวิน ดังนั้นตัวกระหม่อมที่ยังเป็นแบบนี้คงยัง
ไม่เป็นที่ต้องการพะยะคะ"

"อย่างนั้นหรือ ถ้าอย่างนั้นเราจะชี้อีกทางเลือกหนึ่งให้"

ประเด็นที่เธออยากเรียกแอสทริดมาคุยคือเรื่องอนาคตหรือ
อีกทางเดินหนึ่งของเด็กหนุ่มซึ่งเธอคิดเอาไว้เมื่อไม่นานมานี้

" 'อัศวิน' ในอุดมคติของท่านเป็นไปได้ยากสำหรับอัศวิน
กิตติมศักดิ์ที่ปัจจุบันเหลือเพียงแต่ชื่อ ในกายภาคน้ำท่านต้องเป็น
ทุกซ์ที่ความเป็นจริงแตกต่างจากอุดมคติ เพราะผู้เป็นนายของท่าน
ต้องออกคำสั่งเพื่อประโยชน์ส่วนตนอย่างแน่นอน แต่มันยังมีอีก
ทางออกหนึ่ง"

การทำให้ความจริงเป็นดังอุดมคติเป็นเรื่องยาก แต่อย่างน้อย
ยังมีความเป็นไปได้

"จงเบนเข็มไปเป็นหัวหน้ากองอัศวินหลวงแทน หน้าที่ของ
หัวหน้ากองอัศวินหลวงซึ่งถือว่าอยู่ในจุดสูงสุดของเหล่าอัศวินก็คือ

16 เจ้าหญิงจอมพลกัณฑ์อศวินโต๊ะกลม 3

คอยชี้แนะให้ทุกคนเห็นว่า 'อศวินที่แท้จริงเป็นยังไง' ถือว่าตรงกับ
อุดมคติของท่านเลยจริงมั้ย"

"หัวหน้ากองอศวินหลวง...หรือพะยะคะ"

"แน่นอนว่าเรื่องนี้ขึ้นอยู่กับความสมัครใจของท่าน แต่อยาก
ให้รู้ว่าคุณมีความฝันของคนเราอาจไม่เป็นจริงเสมอ...เลยอยากให้คุณ
เก็บไปคิดดูให้ดี และถ้าติดอุปสรรคเรื่องชาติกำเนิดล่ะก็ เราพอจะ
ช่วยพูดสนับสนุนให้ได้บ้างไม่มากก็น้อย"

แอสทริดได้ยินคำแนะนำของเธอแล้วไม่ได้ตอบรับว่า 'จริงด้วย'
หรือ 'จะเก็บไปคิดดูพะยะคะ' หากแต่ตอบกลับด้วยคำถาม

"เออ แล้วความฝันของเจ้าหญิงไม่เป็นจริงหรือพะยะคะ"

บางครั้งเด็กหนุ่มจะถามแถมใจอย่างบอกไม่ถูก เธอตะลึงไป
ชั่วคราว แต่ยังคงตอบคำถามอย่างสงบนิ่งโดยไม่โกรธหรือแสร้งกลบเกลื่อน
"ใช่ ฝันของเราไม่เป็นจริง แต่เราคิดได้แล้วว่าไม่เป็นไรเพราะ
มีหน้าที่ต้องสืบราชบัลลังก์"

คำว่าความฝันของคนเราอาจไม่เป็นจริงเสมอไปมาจาก
ประสบการณ์จริงของเธอเอง

คราวนี้เด็กหนุ่มรับคำว่า "อย่างนั้นหรือพะยะคะ" เป็นอัน
จบบทสนทนา

แอสทริดเดินออกมาจากตำหนักของเธอที่พลางครุ่นคิดถึงอนาคต
แต่มีบางอย่างที่ยังค้างคาใจ เขาพยายามคิดเท่าไรก็คิดไม่ตก ได้
แต่ครางจิ้งจก

"หวัคตีแอสทริด ยังเป็นเจ้าสุณัขที่ยังไม่ถูกล่ามปลอกคอตาม
เคยระอะ"

แอสทริดเงยหน้าตามเสียงทักของบุคคลหนึ่งซึ่งเขาจับกลิ่นอาย

ได้นานแล้วแต่ทำไมไม่ใส่ใจ ไหนๆ ก็ไหนๆ เด็กหนุ่มจึงตัดสินใจถามความเห็นของคนอื่นดู

"ความฝันสมัยเด็กของเจ้าชายฟรีดเฮล์มคืออะไรหรือพะยะคะ"

"จนถึงเดี๋ยวนี้ฉันยังอ่านนายไม่ออกจริงๆ นั่นแหละว่าไอ้นิสัยแบบนี้มันนายเป็นไปเองหรือแก๊ง..."

เด็กหนุ่มอัศวินย่อนถามฟรีดเฮล์ม เจ้าชายลำดับหนึ่งผู้มึนคักดี เป็นพี่ชายต่างมารดาของเธอที่โดยทำหุวนลมที่อีกฝ่ายหาว่าเขาเป็นสุนัขไม่มีเจ้าของ

ฟรีดเฮล์มแอบคิดว่าถ้านี่เป็นการจริงจังถือว่าน่ากลัวซะเล่น แต่ยังคงตอบคำถามโดยดี

"ความฝันสมัยเด็กเหรอ สำหรับฉันมันถูกกำหนดไว้ตายตัวอยู่แล้วว่าคือการขึ้นเป็นกษัตริย์"

"สิ่งที่ถูกกำหนดไว้ตายตัวเรียกว่าเป็นความฝันด้วยหรือพะยะคะ อย่างกระหม่อมไม่เคยยึดอาชีพของครอบครัวเป็นความฝันเลย"

"...เฉียบแหลมกับเรื่องไม่เป็นเรื่องซะมัด"

สำหรับเจ้าชายลำดับหนึ่ง การขึ้นเป็นกษัตริย์ไม่ใช่ความฝัน หากแต่เป็นสิ่งที่รออยู่อย่างแน่นอนไม่ต่างจากการโตเป็นผู้ใหญ่ หรือกรณีของแอสทริดก็คือการต้องเป็นนักรบ

"ช่วยไม่ได้แะะ ฉันจะบอกความฝันที่แท้จริงของฉันให้ฟัง มันคงเหมือนกับของดยุกและคงซ้ำกับใครหลายคน เพราะเรื่องนั้นคือความฝันสมัยเด็กของผู้ชายส่วนใหญ่ในอาณาจักรนี้"

"เรื่องนั้นหรือพะยะคะ"

ฟรีดเฮล์มตั้งใจพูดกำกวมเพราะรู้ว่าอีกฝ่ายไม่ได้เป็นชาวอาณาจักรนี้โดยกำเนิด

"เออ ถ้าพูดถึงความฝันของรุ่นพี่ดยุก...เจ้าชายหมายถึงการ

18 เจ้าหญิงจอมพลุกกับอัศวินโต๊ะกลม 3

ได้เป็นอัศวินของเจ้าหญิงหรือพะยะค่ะ"

"จะว่าถูกก็ไม่ใช่ จะว่าผิดก็ไม่เชิง"

แอสทริดอุตส์สำหรับถามฟรีดเฮล์มเพราะหวังจะขจัดความ
คลุมเครือที่อยู่ในใจ แต่กลับงงหนักยิ่งกว่าเดิม

การใช้ความคิดช่างยากจริงๆ สุดท้ายเด็กหนุ่มได้แต่ถอน
หายใจผิ่ววิสัย

บทที่หนึ่ง
บางสิ่งที่หยิบยืมมา

พิธีแต่งงานระหว่างซาเวรีโอ เจ้าชายลำดับสามแห่งอาณาจักร
อิลสทรา กับชาร์ลลอตต์ บุตรสาวของดยุกแห่งอาณาจักรโซลเวลกำลัง
จะจัดขึ้นในเร็ววัน ความรักระหว่างทั้งคู่มีจุดเริ่มต้นเมื่อครั้งซาเวรีโอ
เสด็จเยือนอาณาจักรโซลเวล ซึ่งเจ้าตัวตกลุมรักฝ่ายตรงข้ามตั้งแต่
แรกพบ

ชาร์ลลอตต์คือญาติผู้พี่ที่อายุมากกว่าเรที่สามปี เธอคือเลดี้
เจ้าของเรือนผมสีทองและดวงตาสีม่วงแฝงความลึกซึ้ง ทั้งยังคงงาม
อ่อนหวานดุจเจ้าหญิงในเทพนิยาย นิสัยเรียบร้อย ชอบพริ้วเพื่อแต่
เรื่องชวนฝัน กอปรกับใบหน้าที่คุณอ่อนกว่าวัยเล็กน้อยทำให้บางครั้ง
เธอดูอายุน้อยกว่าเรที่ด้วยซ้ำ

และในพิธีแต่งงานของญาติผู้พี่นี้ เราที่ถูกรมอบหมายให้ไปร่วม
พิธีในฐานะตัวแทนของราชวงศ์แห่งอาณาจักรโซลเวล แต่เห็นได้ชัด
ว่าผู้เป็นบิดาไม่ได้หวังให้เธอไปเจรจาเรื่องยากๆ ที่เกี่ยวโยงกับ
การเมืองการปกครอง หากแต่ตั้งใจปูทางให้ได้สัมผัสประสบการณ์

ด้านการทูตมากกว่า

แต่ภารกิจการทูตระดับนี้เธอเคยรับหน้าที่มาไม่รู้กี่ครั้งในฐานะเจ้าหญิงของอาณาจักร ปานนี้แล้วไม่เห็นจำเป็นต้องห่วงเลยแท้ๆ เราชิดแล้วก็อยากถอนหายใจ

"คงช่วยไม่ได้สินะ เพราะเราสวมบทบาทเป็นเจ้าหญิงตัวอย่างมาตลอด ท่านพอเลยพลอยเข้าพระทัยแบบนี้ไปด้วย..."

เจ้าหญิงผู้รักในศิลปะและวรรณกรรมกลัดกลุ้มกับการแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นของพี่ชายทั้งสอง บางครั้งยังคงคอยเป็นผู้ไกลเกลี่ย แม้ไม่ข้องเกี่ยวเรื่องการปกครองหรือการทหารออกนอกหน้า แต่ด้วยจิตใจอันงดงามเธอก็คอยอุปถัมภ์ด้านการแพทย์และการศึกษามาโดยตลอด

"ที่ผ่านมาเราทำแบบนี้เพื่อเรียกเสียงสนับสนุนจากราษฎรและไม่ให้ตระกูลโลเอนสไตน์กับตระกูลออยเลมเบิร์กแห่งสามตระกูลมารค์วิสใหญ่เกิดระแคะระคาย แต่รู้แบบนี้เราน่าจะมีส่วนร่วมในหลายด้านให้มากกว่านี้หน่อย"

หลังเสร็จจากกล่าวลากับผู้เป็นบิดาก่อนออกเดินทาง เราชี้ผู้มีภารกิจรัดตัวกลับตำหนักแบบเร่งฝีเท้าพอสมควร กระนั้นเธอยังก้าวฉับๆ แบบไร้เสียงลงสันได้สมเป็นเลดี้อันเป็นผลจากการฝึกฝนมานานปี

"ท่าทางภารกิจรัดตัวเชี่ยวชาญพะยะคะเจ้าหญิง"

"สวัสดิ์โยฮันเนส อย่างที่ท่านรู้มานั้นแหละว่าเราต้องไปเป็นทูตที่ได้แต่บั่นหน้ายิ้มจนเกร็ง"

โยฮันเนสซึ่งเดินสวนกันพอดีเอ่ยทัก เราชี้ทักตอบพลางยกไหล่ให้ เพราะไม่จำเป็นต้องวางตัวเป็นเจ้าหญิงตัวอย่างเมื่ออยู่ต่อหน้าโยฮันเนส มุลเลอร์ หัวหน้ากองอัศวินหลวงแห่งอาณาจักรไฮลเวล

ซึ่งเป็นสหายกับเธอมานาน

"กระท่อมมได้ข่าวมาว่ากำหนดการในครั้งนี้ดูจะมีอะไรสนุกๆ พอสมควรเลยนะพะยะคะ"

"มันคือกำหนดการเพื่อ 'สมาชิกรายที่สอง' อย่างที่เราขอความเห็นชอบจากท่านไว้แล้วล่วงหน้านั่นแหละ เราไม่วางพอจะไปร่วมพิธีแต่งงานแบบแฮ่ระเหยหรือกนะ"

เธอเคยบอกโยฮันเนสไว้แล้วว่าอยากให้ใครมารับตำแหน่งไนต์ส ออฟ ราวนด์อันดับสอง พอได้ยินชื่อบุคคลดังกล่าว เขาถึงกับยิ้มขึ้นแล้วออกความเห็นว่ 'เจ้าหญิงทรงชอบทำทายเรื่องยากๆ เหลือเกินนะพะยะคะ'

"ถ้าอย่างนั้นกระท่อมมขอบังอาจถวายคำแนะนำเล็กๆ น้อยๆ คือตามหลักแล้วจะใช้ 'ระบบบวกแต้ม' แทนที่จะเป็น 'ระบบหักแต้ม' พะยะคะ"

"หมายความว่ายังไงหรือ"

"กระท่อมมบอกมากกว่านี้ไม่ได้ เดี่ยวจะไม่ใช้คำแนะนำเล็กๆ น้อยๆ พะยะคะ"

"อย่างนั้นหรือ"

โยฮันเนสไม่ใช่คนพูดจาไร้สาระ เกร็ดไต่ว่าคำแนะนำนี้ต้องมีประโยชน์ในอนาคตอันใกล้แน่นอนและไม่คาดคั้นเขามากกว่านั้น

"ความจริงกระท่อมมไม่ควรถวายคำแนะนำนี้โดยเด็ดขาด แต่เพราะเห็นใจเจ้าหญิงที่ถูกใช้เป็นข้ออ้างทั้งที่เป้าหมายหลักเป็นอีกเรื่อง ทำเอากระท่อมมลำบากแทบแย่เหมือนกันกว่าจะเกลี้ยกล่อมสำเร็จ"

"เป้าหมายหลัก? ข้ออ้าง?"

หัวหน้ากองอัศวินหลวงยิ้มเจี๊ยบๆ คงไม่คิดจะบอกอะไรอีก

24 เจ้าหญิงจอมพลกัณฑ์อัศวินโต๊ะกลม 3

"ขอเปลี่ยนเรื่องหน่อยนะพะยะคะ ไม่ทราบ aja เจ้าหญิงทรงมีความฝันสมัยพระเยาว์หรือเปล่า"

"ก็...มีอยู่หรือก ทำไม่ถึงถามขึ้นมาหรือ"

"กระหม่อมแค่นี้ก็สงสัยว่าจะรู้สึกยังไงถ้าความฝันสมัยเด็กเพ็งเป็นจริงเอาตอนนี้ แต่กระหม่อมนี้ภาพไม่ออกสักที สงสัยยังอายุมากสมองยังดี้อพะยะคะ"

โยฮันเนสถึงทำยว่าเราจะรอฟังข่าวดีแล้วโค้งศีรษะเดินจากไป

ณ ห้องประชุมของเหล่ากษัตริย์ ผืนพรมของทั้งห้องถูกปักเป็นเรื่องราวของปกรณัมแห่งทวยเทพ รายละเอียดด้วยรวงข้าวจากเส้นไหมสีทอง เพดานห้องเป็นโคมระย้าขนาดใหญ่ซึ่งทำจากไม้ บนพรมมีโต๊ะไม้โอ๊กหนาทรงสวยและเก้าอี้ที่ตั้งอยู่ เก้าอี้ที่ทำจากไม้ชนิดเดียวกันเต็มไปด้วยเครื่องประดับประดา พนักงานกุ่มไม่เป็นลวดลายวิจิตรตั้งงานศิลป์ซึ่งไม่มีทางเลียนแบบได้

คืนก่อนออกเดินทางไปยังอาณาจักรออลิสทรา เราได้มาเยือนห้องซึ่งเป็นศูนย์รวมดวงจิตของเหล่าผู้มีอดีตชาติเป็นคริสเตียน ปฐมกษัตริย์แห่งอาณาจักรโซลเวลผู้ได้รับสมญานามหลังสิ้นพระชนม์ว่า 'กษัตริย์อัศวิน'

เธอสะกิดใจเรื่อง 'ความฝันสมัยเด็ก' ที่โยฮันเนสพูดถึงจึงลองถามเหล่ากษัตริย์ในที่แห่งนี้ดู

"ความฝันสมัยเด็กหรือ แน่นอนว่าต้องเป็นการครองโลกอยู่แล้ว และตอนนี้ฉันก็ยังเดินตามความฝันนั้นอยู่"

"...เราเองที่เลือกถามท่าน น่าจะเดาได้อยู่แล้วแท้ๆ ว่าท่านต้องทำหน้าที่จริงจึงเล่าความฝันชวนแค้นหัวเราะให้ฟัง"

และเจ้าของคำตอบผู้ทำตามความฝันนั้นอย่างจริงจังก็คือ

กษัตริย์ราชสีห์อเล็กซานเดล

เขาคือชายผู้ครอบครองแผ่นดินถึงครึ่งทวีป ฐานะยิ่งใหญ่มากกว่า
จะเรียกว่าจักรพรรดิมากกว่ากษัตริย์ด้วยซ้ำ

"แล้วท่านละกษัตริย์คาร์ลไฮนซ์?"

"ฉันฝันอยากเป็นกษัตริย์ที่ดีนะ...ความฝันจึงขีดไปหน่อยต้อง
ขอโทษด้วย"

"ไม่เลย เป็นคำตอบที่วิเศษมาก"

ผิดกับอเล็กซานเดลลิบลับ กษัตริย์ราชสำนักคาร์ลไฮนซ์ผู้นี้
มุ่งเน้นแต่การปกครองภายใน ไม่แทรกแซงฝ่ายใดทั้งสิ้น และถ้า
ในภายภาคหน้ามีการพูดถึงกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์
ของอาณาจักรไฮลเวล ชื่อของเขาต้องถูกหยิบยกขึ้นมาอย่างแน่นอน

"แล้วกษัตริย์ออสวัลด์ล่ะ?"

"ผม...ขอแค่ได้อาศัยอย่างสงบสุขบนที่ดินที่ตัวเองได้รับก็
พอใจแล้วล่ะครับ"

"ขอตอบบ้าง! ฉันอยากเป็นจิตรกร!"

สงสัยจะจับบรรยากาศชวนกระอักกระอ่วนได้ กษัตริย์ฟายรัก
รูกเกอร์จึงรีบเอ่ยแทรกความฝันของกษัตริย์แซนเดียวออสวัลด์

"จิตรกร? ชักอยากจะทำภาพวาดฝีมือกษัตริย์รูกเกอร์สักครั้ง
แล้วสิ"

"ฉันอยู่ในยุคหลังจากกษัตริย์เรทีเซียซะด้วย แต่จากที่เคยถาม
กษัตริย์รุ่นหลังจากฉันไปว่าภาพวาดของกษัตริย์รูกเกอร์มีมูลค่า
เท่าไร ยังได้คำตอบเลยว่ามันมีราคาพอสมควร เพราะเป็นถึง
ภาพวาดฝีมือ 'กษัตริย์ฟายรัก' เสียวนะ"

รูกเกอร์พูดเสียงเคร่งครัดด้วยว่าฝีมือเขาออกจะดีแท้ๆ

"จริงสิ ฉันวาดภาพลงทิ้งไว้ด้วยนะ เพราะภาพเหมือนของ

26 เจ้าหญิงจอมพลกัณฑ์อัศวินโต๊ะกลม 3

กษัตริย์ราชสีห์ที่ประทับอยู่บนระเบียงยาวนั้นไม่ยกเหมือนตัวจริง ฉันทัดตั้งใจวาดทิ้งไว้ให้คนรุ่นหลังรู้ว่าตัวจริงหน้าตาแบบนี้ต่างหาก แต่จะว่าไปไอ้ภาพวาดนั้นก็ถือว่าดีเอกลักษณะมาได้ดีเหมือนกัน"

กษัตริย์ทั้งหมดยกเว้นอเล็กซานเดลล์้วนเคยเห็นภาพวาดดังกล่าว

ภาพเหมือนของอเล็กซานเดลล์ กษัตริย์รัชกาลที่สิบสองซึ่งถูกวาดไว้ให้ดูชั่วร้ายเกินจริงนั้นแตกต่างจากใบหน้าที่แท้จริงลิบลิบ และคนที่รู้เรื่องนี้ก็มีเพียงกษัตริย์ที่เคยเจออเล็กซานเดลล์ในห้องประชุมนี้เท่านั้น ซึ่งทุกคนต่างก็ยิ้มแหย้ในเชิงเห็นด้วย

"เออ แล้วกษัตริย์เรที่เซียเคยฝันไว้ว่ายังไงบ้างครับ"

"ความฝันของเราเธอ... นั่นสินะ..."

พอถูกออก سوالต์ถามขึ้น เรที่จึงเอ่ยความฝันซึ่งฟังดูเหลวไหล ยิ่งกว่าอเล็กซานเดลล์เสียอีก

"น่ากลุ้มจริง..."

คณะเดินทางเยือนอาณาจักรอิลสทราของเรที่ประกอบด้วยดยุกซึ่งเป็นอัศวินประจำตัว นางกำนัลสองคนที่ยืมตัวมาจากตระกูลมาร์ควิสฝั่งมารดา มหาดเล็ก และผู้คุ้มกันอื่นๆ รวมสิบห้าชีวิต

การเดินทางในครั้งนี้นำสภาพอากาศเอื้ออำนวย รถม้าจึงเคลื่อนขบวนได้อย่างราบรื่นถึงห้าวัน แต่กลับต้องประสบเหตุการณ์ไม่คาดฝันเมื่อเข้าสู่เช้าวันที่หก

"ขอภัยจริงๆ พะยะค่ะ! ดูเหมือนไวน์ที่เสิร์ฟเมื่อตอนมี้อ่ำจะเสีย!"

เมื่อคืนสมาชิกทุกคนได้รับเครื่องดื่มต้อนรับเป็นไวน์ผสมเครื่องเทศซึ่งเป็นของขึ้นชื่อในแถบนี้ แต่ดูเหมือนไวน์นั้นจะเสีย

ทุกคนที่ดื่มจึงนอนชมเพราะปวดท้องกันถ้วนหน้า

คนที่รอดพ้นจากอาการปวดท้องมีเพียงเรที่ซึ่งไม่ยอมดื่มไวน์
ราคาถูกจึงจิบแค่อีกเดียวตามมารยาท และดยุกที่ออกตัวว่าไม่ดื่ม
เหล้าระหว่างปฏิบัติงาน

"ส่งคนไปยั้งค่ายอัศวินหลวงที่ใกล้ที่สุดดื่มัย ถ้าไม่ขอกำลัง
คนมาช่วยคงเดินทางไปไม่ถึงอิลสทรา"

"นั่นสินะ จะวกกลับไปนครหลวงคงไม่ทัน"

การกลับไปเตรียมผู้ติดตามกลุ่มใหม่แล้วออกเดินทาง
อีกครั้งจะทำให้การเดินทางล่าช้าไปอีกราวสิบวันซึ่งไม่ทันพิธีแต่งงาน
แน่นอน

สถานการณ์แบบนี้เธอจะขึ้นม้าไปคนเดียวแล้วพาแคดยุกไป
ยังอาณาจักรอิลสทราก็ยังได้ แต่ติดที่เรื่องหน้าตาของอาณาจักร
เพราะผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นเจ้าหญิงจำเป็นต้องมีนางกำนัลคอยปรนนิบัติ
รับใช้และองครักษ์อยู่ข้างกาย

เราที่ไม่มีทางเลือก เธอตัดสินใจให้วัวร์นเจ้าของที่พักให้ช่วย
ส่งคนไปยั้งกองอัศวินหลวงและเฝ้ารอจนถึงช่วงบ่าย ระหว่างนั้นเธอ
ยังคอยพยาบาลนางกำนัลที่หน้าซีดเผือดและเอาแต่กล่าวขอโทษ เธอ
จึงปลอบอย่างอ่อนโยนว่าตอนนี้ให้คิดถึงสุขภาพของตัวเองก่อน

"ไวน์บูตคือต้นเหตุเธอ...น่าแปลกนะ"

ทุกคนไม่ได้อาเจียนหรือมีไข้ หากแต่โอดครวญว่าปวดท้อง
และเหงื่อเย็นเยียบแตกพลั๊ก ลักษณะอาการแบบนี้เรที่รู้จักดี

แม้แต่เด็กยังรู้ว่าผลคัซเซซึ่งขึ้นอยู่ตามธรรมชาติในอาณาจักร
ไซลเวลนั้น หากกินทั้งยังดิบจะออกฤทธิ์ทำให้ท้องเสีย ถ้าทุกคน
ปวดท้องเพราะผลคัซเซจริง อาการจะทุเลาลงเองหลังจากทรมาน
ไปอีกสองหรือสามวันโดยไม่ร้ายแรงถึงชีวิต ดังนั้นแครอให้ทุกคน

พื้นตัวแล้วเดินทางต่อก็ยังไปร่วมพิธีแต่งงานทันเวลา

ยังไงก็ตาม เธอแค่วินิจฉัยเอาเองแบบมือสมัครเล่น และจะเคลื่อนไหวไปตามการคาดเดาคงไม่ได้ อีกอย่างหากสาเหตุของอาการปวดท้องไม่ใช่ไวน์บูด แต่เป็นเพราะมีผลคัสเซมดอยู่ในไวน์ เหตุการณ์ในครั้งนี้ถือว่าเกิดขึ้นโดยเจตนา แต่จะเป็นฝีมือใคร...

พอวิเคราะห์มาถึงตรงนี้ เสียงเคาะประตูกึ่งซัดจิ้งหะ

"เจ้าหญิง กำลังสนับสนุนจากค่ายเมอร์วิลด์มาถึงแล้ว"

เสียงเรียกของดยุกทำให้เรทีตอบรับว่าเธอจะไปเดี๋ยวนี้แล้วลุกไปเปิดประตูด้วยตัวเอง แม้มันไม่ใช่การกระทำที่สมเป็นเจ้าหญิง แต่ช่วยไม่ได้เพราะตอนนี้เธอไม่มีทั้งสาวใช้และนางกำนัล ต้องทำทุกอย่างเองทั้งหมด

"ถึงจะบอกว่าเป็นกำลังสนับสนุน แต่ลำพังผู้รับผิดชอบในค่ายเมอร์วิลด์คงไม่มีอำนาจสั่งการขนาดนั้น สุดท้ายเราคงต้องพาพวกเขาไปขอกำลังคนจากค่ายอัศวินหลวงแถบชายแดนอีกที่ ยุ่งยากซ้ำซ้อนจริง"

"อันที่จริงมีบุคคลระดับใหญ่โตไม่คาดฝันมาเยือนด้วย"

เรทีให้ดยุกเปิดประตูห้องรับรองคนของกองอัศวินหลวงที่เพิ่งมาถึง เธอก้าวเข้าไปและพบว่าผู้ที่ยืนรออยู่คือ 'บุคคลระดับใหญ่โต' จริงๆ เสียด้วย

'เขา' มาอยู่ที่นี้ได้อย่างไรนะ!

แม้ในหัวจะเต็มไปด้วยความตกใจ แต่เรทีไม่แสดงออกทางสีหน้าแม้แต่น้อย เธอก้าวเข้าไปกลางห้องอย่างไร้สัมเสียดแล้วเผชิญหน้ากับบุคคลระดับใหญ่โตคนนั้น

อีกฝ่ายอยู่ในวัยสี่สิบกลางๆ มีเรือนผมสีเทาถัดและดวงตาคมกริบสีน้ำตาลอ่อน ดูเหมือนคนทั่วไปนิยมบรรยายถึงตัวเขาว่า

'ความเข้มงวดและสูงศักดิ์สวมเครื่องแบบเดินได้'

"ยินดีที่ได้รู้จักพะยะคะเจ้าหญิง กระหม่อมชื่อ..."

"ไม่จำเป็นหรอก..." เรทีเอ่ยแทรกการแนะนำตัวของฝ่ายตรงข้าม แล้วระบายยิ้มสมเป็นเจ้าหญิง "ไม่ต้องบอกชื่อเราก็รู้จักท่านดี เคร็ก เบอเด รองหัวหน้ากองอัศวินหลวงผู้เสนอตัวไปประจำแถบชายแดน หรือแนวหน้าตลอดเวลา ไม่ยอมกลับนครหลวงจนได้รับฉายาว่า 'จอมทัพชายแดน' "

เธอยังทักทายต่อว่าไม่ได้พบเขาเสียนาน ขณะที่เคร็กนั่งไป เพราะนึกไม่ออกว่าเคยพบกันตอนไหน

เคล็ดลับในการสนทนาโดยยังกุมไฟเหนือกว่าเอาไว้คือต้องไม่เปิดโอกาสให้ฝ่ายตรงข้ามคิด หรือไม่ก็ล่อหลอกให้ต้องคิดเรื่องอื่น

"ตอนอายุได้แปดปีเราเคยเห็นท่านจากไกลๆ อยู่ครั้งหนึ่งเลย ถามชื่อจากท่านพ่อนะ ไม่แปลกหรอกที่ท่านจะจำไม่ได้ เพราะยังไม่เคยมีใครแนะนำให้เรา กับท่านรู้จักกันอย่างเป็นทางการ"

คำว่า 'พ่อ' ที่เรทีพูดถึงคือกษัตริย์รัชกาลปัจจุบัน

ขณะที่เธอยังอย่างนุ่มนวลว่าน่าดีใจที่ได้พบเขาอีก ดยุกซึ่งยืนอยู่ด้วยกันและเหล่าอัศวินหลวงที่เคร็กพามาด้วยกลับพากันตัวแข็งทื่อ เพราะเรทีดันไปเอ่ยถึงประเด็นที่ไม่ควรพาดพิง

"แต่เจ้าหญิงกรุณาจดจำกระหม่อมได้ก็ถือเป็นเกียรติอย่างยิ่ง กระหม่อมได้ทราบเรื่องราวจากคนนำสารแล้ว จากนั้นเจ้าหญิงตั้งใจจะทำยังไงหรือพะยะคะ"

ทว่าเคร็กกลับถามหยังเชิงต่อโดยไม่มีอาการหวั่นไหวหรือโกรธ

"จะยืนคุยกันก็กระไรอยู่ เชิญนั่งก่อนสิ"

ฝ่ายเรทีเองก็ไม่คิดจะเปลี่ยนจังหวะเดินเกมแม้แต่น้อย เธอไม่ตอบคำถามของฝ่ายตรงข้าม หันไปนั่งเก้าอี้อย่างงามสง่าแล้วตั้ง

ให้ใครกัณฑ์ลงด้วย ทว่าอัศวินสูงวัยยังคงยืนนิ่งไม่ยอมขยับ

ดูเหมือนใครกัณฑ์จะเป็นอัศวินผู้จริงจังเกินเหตุประเภทเดียวกับ
ดยุก ตรงตามข่าวลือที่ได้ยินมา

"ก่อนอื่นขอถามหน่อยได้มั๊ยว่าท่านมาที่นี่ได้อย่างไร ค่าย
เมอริวัลด์ที่อยู่ใกล้บริเวณนี้ที่สุดก็ไม่ใช่ค่ายอัศวินชายแดนในสังกัด
ของท่านไม่ใช่หรือ"

เรทีทักเหมือนเป็นเรื่องธรรมดา ทว่าอัศวินทั้งหมดในที่นั้น
ยกเว้นดยุกต่างตกตะลึง เพราะพวกเขาเข้าใจว่าเรทีเป็นเพียง
'เจ้าหญิงธรรมดา' ที่ไม่สนใจหรือไม่มีทางรู้เรื่องการวางบุคลิกการ
หรือฝังบังคับบัญชาในกองอัศวินหลวง

"ถูกต้องแล้วพะยะคะ กระทบอัมรินทร์หน้าทีควบคุมกองกำลัง
ชายแดน แต่ครั้งนี้มาเยือนถึงค่ายเมอริวัลด์เพื่อหารือเรื่องการฝึกซ้อม
ร่วมกัน พอบังเอิญได้ยินเรื่องราวจากคนนำสาร กระทบอัมจึงลง
ความเห็นว่าเป็นเรื่องด่วนที่ควรออกโรงด้วยตัวเองพะยะคะ"

"ตัดสินใจได้ถูกต้องแล้ว"

เธอพยักหน้าอย่างพอใจ แต่ในหัวกลับโพล่คิดไปอีกทาง
อะไรหลายอย่างออกจะประจวบเหมาะเกินไปแล้ว ปกติเรา
ไม่ใช่คติแบบนี้สักหน่อย

ยังก็ก็ตามเรทีบอกตัวเองว่าสถานการณ์นี้เอื้อต่อเธอเป็นอย่างมาก
หากใช้ประโยชน์ได้ก็ต้องใช้ให้เต็มที่

"อย่างที่ท่านได้ยินมา ผู้ติดตามทั้งหมดยกเว้นดยุก บาร์เซต
อัศวินประจำตัวของเราอยู่ในสภาพขยับไปไหนไม่ได้ ถ้าจะกลับ
นครหลวงเพื่อเตรียมผู้ติดตามใหม่คงไม่ทันเข้าร่วมพิธีแต่งงาน
ที่อิสทรา เพราะกำหนดการในครั้งนี้ไม่ได้เผื่อเวลาไว้มากนัก"

เรทีเผชิญหน้าเรทีด้วยท่าทีเหมือนกำลังดูแลคนที่กำลัง

เงยหน้า

"ขอเยี่ยมคนเท่าที่จำเป็นจากกองอัศวินหลวงหน่อยสิ แล้วเราจะเดินทางต่อ"

"ถ้าทำอย่างนั้นเท่ากับว่าเจ้าหญิงจะไม่มีนางกำนัลที่จะคอยถวายเป็นการปรนนิบัตินะพะยะคะ"

"เราพอจะดูแลตัวเองได้ในระดับหนึ่ง กรณีต้องเยี่ยมมือคนช่วยจริงๆ เราจะเรียกใช้อัศวินประจำตัวที่ยืนอยู่นั้น ดังนั้นไม่มีปัญหา"

นี่คือความจริงล้วนๆ ไม่ได้แกล้งปากแข็ง แม้เรที่จะเหมือนเจ้าหญิงที่ทำอะไรเองไม่เป็น แต่เธอเป็นเจ้าหญิงจอมแก่นที่แอบเปลี่ยนชุดด้วยตัวเองและออกไปเดินร่อนในเมืองรอบพระราชวังคนเดียวมาแล้ว

"เจ้าหญิงแน่ใจนะพะยะคะ?"

"แน่ใจสิ แต่ว่า..." เธอเว้นช่วงเล็กน้อย แล้วออกคำสั่งกับเคริกด้วยน้ำเสียงทรงอำนาจชนิดไม่ยอมให้ปฏิเสธ "เคริก ท่านต้องร่วมทางมากับเราด้วย"

พอได้ยินคำสั่ง อีกฝ่ายออกอาการลังเลเล็กน้อย ปฏิบัติเพียงชั่วคราวนั้นไม่รอดพ้นสายตาเรที่ซึ่งจับจ้องแบบลอบสังเกตอยู่ตลอด

"แต่กระหม่อมยังมีหน้าที่ในฐานะผู้ควบคุมกองกำลังชายแดน..."

"แต่ท่านยังผลจากภารกิจที่ว่าและมาเจรจาถึงค่ายเมอริวัลด์ได้เลยนี่ แปลว่าสถานการณ์ในตอนนี้อยู่ในระดับเท่าไรจริงมัย" เธอยังคาดคั้นต่อ "ที่สำคัญ ต่อให้อยู่ประจำแถบชายแดนก็น่าจะรู้ข่าวคราวจากนครหลวงอยู่บ้าง ดังนั้นท่านน่าจะรู้อยู่แล้วนี่ว่าตอนนี้เราอยู่ในฐานะอะไร"

เคริกย่อมรู้ว่าเรที่มีอีกฉายาหนึ่งว่า 'เจ้าหญิงจอมฟลุค'

32 เจ้าหญิงจอมพลกับอัศวินโต๊ะกลม 3

ผู้บังคับบัญชาได้สืบราชบัลลังก์เพราะหลุดจากมือเหล่าเจ้าชายซึ่งล้าเลิศ และแม้แต่แย่งชิงบัลลังก์กันเอง และรู้ด้วยว่าเธออยู่ในสถานะอันตราย เพราะถูกบรรดาผู้สนับสนุนเหล่าพี่ชายหมายชีวิตตลอดเวลา

"เห็นอย่างนี้เราก็ต้องพิถีพิถันเลือกคนมาเป็นผู้ติดตาม เหมือนกันนะ แต่คราวนี้เป็นเหตุฉุกเฉิน เราไม่มีเวลาพอจะสืบประวัติอัศวินหลวงที่จะพาไปด้วยใหม่หรือ และการพาอัศวินที่อาจเป็นคนของพี่ชายทั้งสองไปด้วยก็ไม่ต่างจากรนหาที่ตายเลย"

"กระหม่อมจะเลือกคนที่ไว้ใจได้มาคอยติดตามเจ้าหญิงเองพะยะค่ะ"

"เรากำลังบอกว่า 'คนที่ไว้ใจได้' ที่ว่าก็คือท่านนั่นแหละ หากเป็นจอมทัพชายแดนที่รักษาระยะห่างกับราชินิกุลมาตลอดย่อมไม่ใช่ทั้งมิตรและศัตรู เราจึงวางใจให้ท่านมาเป็นผู้ติดตาม"

คำพูดนั้นแฝงความนัยว่าเธอรู้ที่มาของฉายาจอมทัพชายแดนของเคิร์ก

อัศวินสูงวัยนั่งไปชั่วคราวก่อนโค้งศีรษะรับคำ

"ทราบแล้วพะยะค่ะ"

"เรื่องคัดเลือกคนเรายกให้ท่านจัดการก็แล้วกัน เพราะเราทั้งยกย่องและไว้วางใจในตัวท่าน"

เพิ่งพบหน้ากันครั้งแรก ชูๆ มาบอกว่ายกย่องหรือไว้วางใจ จะมีใครเชื่อ คำพูดเมื่อครู่จึงถือเป็นคำยกย่องที่ใหญ่โตเกินเหตุไปหน่อย และยังเสแสร้งเกินกว่าจะเรียกว่ากล่าวจากใจจริง

"มิได้พะยะค่ะ ถ้าอย่างนั้นกระหม่อมขอตัวก่อน"

เคิร์กส่งสายตาศักดิ์สิทธิ์กับอัศวินหลวงที่อยู่ด้านหลังแล้ว ผลิตออกจากห้อง ในห้องซึ่งเหลือเพียงเรที่กับดยุกจึงกลับสู่ภาวะเงียบกริบ

"ขอซาให้เราสักถ้วยสิ ชงเป็นไข่ม้อย"

"ถ้าไม่ร่อยอย่าบ่นล่ะ"

เรทีก็ล้าใช้ให้อัศวินประจำตัวทำหน้าที่แทนนางกำนัลอย่างที่
เคยบอกเอาไว้

ดยุกไม่มีทางเลือก ต้องวานให้เจ้าของที่พักช่วยเตรียมน้ำชา
และลงมือรินใส่ถ้วยให้เรที

"พอใช้ได้ ไม่ถึงกับดื่มไม่ลง"

เรทีจิบไปอีกหนึ่งแล้ววางถ้วยชาลงบนจานรองอย่างแผ่วเบา
จากนั้นเธอยกนิ้วชี้ทาบริมฝีปาก แล้วใช้ฝ่ามือตบชีพาข้างที่นิ่งตัวเอง
เบาๆ เป็นการส่งสัญญาณบอกดยุกว่า 'อย่าส่งเสียงแล้วมานั่งข้างๆ
นี่'

"พูดให้เบาที่สุดเท่าที่จะทำได้ ข้างนอกต้องมีคนเงี่ยหูฟังอยู่แน่"

อัศวินหนุ่มเลือกนั่งห่างออกมาเล็กน้อย แต่เรทีกลับชะงักตัว
มาหาแล้วกระซิบข้างหู

"ในหมู่อัศวินหลวงที่รองหัวหน้าพามาด้วยมีคนฝั่งฟรีดเฮล์ม
หรือกวีโคอยู่ด้วยนะ"

"เปล่า ตอนนี้แค่รักเลือกวางตัวเป็นกลาง แต่คนที่แอบฟังอยู่
ข้างนอกน่าจะเรียกว่าเป็นคนฝั่งเคิร์กมากกว่า เราคิดว่าเหตุการณ์
ในครั้งนี้ต้องเป็นฝีมือของใครบางคนแน่นอน จากนั้นจะพูดอะไรต้อง
ระวังให้ดี หากเจออะไรไม่ชอบมาพากลให้รีบมาบอกเราโดยอย่าให้
คนอื่นจับสังเกตได้ เข้าใจนะ"

"คำว่าคนฝั่งเคิร์กหมายความว่ายังไง"

"เอาไว้แน่ใจว่านี่อีกนิตแล้วเรทีค่อยบอก"

เรทีผละจากชายหนุ่มเหมือนจะบอกว่าจบบทสนทนาแล้ว แต่
คราวนี้ดยุกกลับโอบไหล่เธอแล้วดึงกลับไปหา

34 เจ้าหญิงจอมพลกัณฑ์อัศวินโต๊ะกลม 3

"เรื่องคนฝั่งแคริกยังไม่ต้องบอกก็ได้ แต่ขอถามอีกอย่าง เธอรู้เรื่องเหตุการณ์ในครั้งนั้นที่เกี่ยวข้องกับรองหัวหน้าแล้วใช่ไหม"

"เหตุการณ์ในครั้งนั้น?"

"อย่าทำไปไหนเลย ถ้าเธอรู้ที่มาของฉายาจอมทัพชายแดนของรองหัวหน้า มีหรือจะไม่รู้ว่าไม่ควรพูดถึงกษัตริย์ต่อหน้าเขา" ดยุกหมายถึงเมื่อครั้งที่บรรยายคดีในห้องเย็นยะเยือกไปรอบหนึ่งเรทีพัยกหน้าถึงบางอ้อ แต่ไม่ได้รับคำ

"เราคือเจ้าหญิง ส่วนแคริกคือรองหัวหน้ากองอัศวินหลวง ท่านดูออกมั้ยว่าตำแหน่งไหนใหญ่กว่า"

"...เจ้าหญิง"

"เอาไว้ท่านอธิบายให้ได้ก่อนว่าทำไมเราต้องเกรงใจเขา แล้วเราจะยอมรับคำเตือนเมื่อไหร่"

แคริก เบอเด รองหัวหน้ากองอัศวินหลวงมีอีกฉายาหนึ่งว่า จอมทัพชายแดน ซึ่งที่มาของฉายานี้เกิดขึ้นเมื่อราวยี่สิบปีก่อน

เขาเป็นถึงบุตรชายคนรองของตระกูลเคานต์ จบการศึกษามาจากโรงเรียนอัศวินด้วยผลการเรียนเป็นเลิศ และยังคงสร้างผลงานโดดเด่นหลังเข้ากองอัศวินหลวง

ด้วยชาติตระกูลขุนนาง จิตใจสูงส่ง ไร้จุดด่างพร้อย เป็นที่เชื่อถือของคนรอบข้าง และยังเชี่ยวชาญเชิงดาบ คุณสมบัติเหล่านี้ทำให้เขาถูกผู้คนมากมายเชื่อเชิญให้ไปเป็นอัศวินกิตติมศักดิ์ของตัวเอง รวมทั้งบิดาของเรทีซึ่งสมัยนั้นยังเป็นเจ้าชายเช่นกัน

แคริกเห็นว่าตำแหน่งว่าที่ไนต์ส ออฟ ราวนด์ถือเป็นเรื่องดีอย่างยิ่งจึงตอบตกลงและตั้งสัตย์ปฏิญาณจะพาดฟันดาบเพื่อกษัตริย์ในอนาคต

ทว่าหลังจากนั้นสงครามระหว่างอาณาจักรโซลเวลกับ

จักรวรรดิคิลฟ์เกิดปะทุขึ้น

"กลยุทธ์ที่ท่านพลั้งการไปยังแม่ทัพใหญ่ในสงครามครั้งนั้น คือให้ทิ้งกองพลย่อยซึ่งรักษาการณ์ในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง เพื่อลั้งสมกำลังพลที่แนวหลังให้พร้อมก่อนบุกโจมตีสายฟ้าแลบ กลยุทธ์นี้กลายเป็นตัวชี้ขาดที่ทำให้ฝ่ายจักรวรรดิคิลฟ์ต้องล่าถอย เกิดเป็นสนธิสัญญาสงบศึกที่โนซัลซ์ รัฐกันชนระหว่างสองอาณาจักร"

"แต่ร่องหัวหน้ากลับไม่เห็นด้วยกับกลยุทธ์นั้น เพราะเท่าที่ว่าเป็นการทอดทิ้งชาวบ้านที่ยังมีชีวิตอยู่ รวมทั้งอัศวินที่พยายามยับยั้งข้าศึกอยู่ที่นี่"

"ใช่ แต่การส่งกำลังพลไปช่วยทีละนิดทีละหน่อยถือเป็นกลยุทธ์ที่เลวร้ายกว่าอีก ไม่ต่างจากสั่งให้ไปตายยกกองทัพด้วยซ้ำ ดังนั้นแผนการรบที่กษัตริย์เลือกใช้ถือว่าถูกต้องที่สุดแล้ว สนธิสัญญาสงบศึกเกิดขึ้นได้ก็เพราะไซลเวลเป็นฝ่ายชนะด้วยกำลังรบที่เหนือกว่าอย่างทาบไม่ติดนั่นแหละ"

ยังไงก็ตาม หลังจากนั้นหลายปีจักรวรรดิคิลฟ์เข้าสู่ภาวะจลาจล จักรพรรดิผู้เคยลงนามสนธิสัญญาร่วมกันถูกโค่นล้มโดยกองกำลังฝ่ายศัตรู มาถึงตอนนี้สนธิสัญญาสงบศึกที่อุตสาหกรรมทำให้ร่วมกันจึงไร้ความหมายไปโดยปริยาย

"การตายของกองพลย่อยและชาวบ้านที่ถูกทอดทิ้งทำให้เคิร์ก เบอเดย์ยังหนุ่มโกรธจัด เขาตัดสินใจทิ้งตำแหน่งว่าที่ในดัส ออฟฟิรอนต์ด้วยตัวเอง และเสนอตัวไปประจำแถบชายแดนที่สถานการณ์ยังไม่สงบ ในตอนนั้นคนรอบข้างต่างลงความเห็นว่าเขาคืออัศวินผู้สูงส่งและเห็นแก่บ้านเมืองอย่างแท้จริง"

จากนั้นเคิร์ก เบอเดย์ยังสร้างผลงาน ณ แนวพรมแดนระหว่างอาณาจักรที่ยังเต็มไปด้วยความโกลาหลจนถูกหมายตาให้ขึ้นเป็น

หัวหน้ากองอัศวินหลวงคนต่อไป

"แต่เคิร์กกลับปฏิเสธข้อเสนอนี้ เพราะถ้ารับตำแหน่งหัวหน้ากองอัศวินหลวงก็ต้องกลับนครหลวง ด้วยความที่เขาไม่อยากจะเห็นหน้ากษัตริย์ เลยหยุดอยู่แค่ตำแหน่งรองหัวหน้ากองอัศวินหลวง และไม่รู้ว่าเป็น 'ผลดี' หรือ 'ผลร้าย' โยฮันเนสซึ่งอายุน้อยกว่าจึงรับตำแหน่งหัวหน้ากองอัศวินหลวงแทน"

ตัวโยฮันเนสเองก็เคยเป็นลูกน้องของเคิร์กด้วยซ้ำในสงครามครั้งนั้น และคงเพราะเข้าใจความรู้สึกของรุ่นพี่ที่เคิร์กผิด เขาจึงไม่เคยเรียกตัวเคิร์กกลับเข้านครหลวงเลยไม่ว่าจะมีราชพิธียิ่งใหญ่ขนาดไหนก็ตาม

"เธอไม่เข้าใจความโกรธของรองหัวหน้าหรอก"

"เปล่าเลย เราเข้าใจดี แต่เราก็เข้าใจจุดยืนของกษัตริย์เช่นกัน มันก็เท่านั้นแหละ"

ไม่แปลกเลยที่เคิร์ก เบอเดโนวัยหนุ่มจะโกรธเคืองขนาดนั้น ขณะเดียวกันการตัดสินใจของกษัตริย์ก็ถือว่าถูกต้องแล้ว เเรที่จึงไม่คิดจะถมช่องว่างที่เกิดขึ้นระหว่างชายทั้งสอง

"โยฮันเนสช่วยเราได้มากจริงๆ ถ้าไม่ได้คำแนะนำของเขา ป่านนี้เราคงหลงเข้าใจว่าตัวเอง 'บังเอิญโชคดี' โดยไม่รู้อะไรเลย"

ก่อนออกเดินทาง โยฮันเนสแอบบอกกับเรที่ที่นครหลวงว่า "ใช้ระบบวงแตร 'ไม่ใช่ระบบหอกแตร' และ 'เจ้าหญิงถูกใช้เป็นข้ออ้าง บังหน้าเป้าหมายหลัก' ในที่สุดปริศนาในคำพูดเหล่านั้นก็คลี่คลาย

"ก็เรียกว่าโชคดีไม่ใช่เหรอ ถึงกับได้รองหัวหน้ากองอัศวินหลวง มาเป็นผู้คุ้มกันเสียวนะ"

"ตามปกติเราเป็นคนดวงแข็ง แต่ไม่เรียกว่าดวงดีหรอก ที่สำคัญถ้าจะใช้ระบบวงแตรแทนระบบหอกแตร เราคงต้องเปลี่ยน

วิธีการหลายอย่างเลยละ"

เรทีลุกขึ้นพลางครุ่นคิดว่าบทสนทนาที่ผ่านมาจะถูกบวกลบแถมไปมาน้อยแค่ไหน

"ฝากดูแลทุกคนจนกว่าจะเตรียมตัวเดินทางเสร็จเรียบร้อยด้วยละ ส่วนเราขอตัวไปดูอาการพวกนางกำนัลก่อน"

เธอส่งเสียงดังฟังชัด จากนั้นยกถ้วยชาขึ้นมาเบาๆ แล้วแก้ม้วางกลับที่เดิมเสียงดัง การทำแบบนี้ย่อมทำให้คนที่แอบฟังอยู่ด้านนอกเข้าใจว่า 'ที่ผ่านมาเจ้าหญิงแค่นั้นจิบชาสบายอารมณ์' และนี่ก็ไม่ถึงว่าเธอแอบซุบซิบกับดยุก

ห้องประชุมของเหล่ากษัตริย์ในคืนนี้มีเพียงกษัตริย์ฟ่ายรัก รุกเกอร์ซึ่งจะมาเยือนหัวงมิตินี้หลังจากผิดหวังจากความรักเท่านั้น และเมื่อเห็นเรทีเข้ามาสมทบแบบเนือยๆ เขาจึงเอ่ยทักทาย

"อ้าว ผู้เชี่ยวชาญรักษาหัวใจของฉันทันทีแล้ว แต่ท่าทางอารมณ์บูดมาเสียวนะกษัตริย์เรทีเชีย"

"เราติดภารกิจการทูตอยู่ แต่เจอปัญหายุ่งยากกรมเร้าจันต้องวางแผนใหม่ให้ดู่นวายนะ"

"เหนื่อยแ่เลยนะ ครั้งนี้เป็นภารกิจเจรจาสนธิสัญญาสงบศึกหรือประชุมแบ่งอาณาเขตเธอ"

"ภารกิจหลักแค่ร่วมพิธีแต่งงานเท่านั้นแหละ งานง่ายๆ แค่นี้ม้อย่างเดียวก็จบ"

รุกเกอร์ได้ยินแล้วทำคอดกด้วยความหดหู่ คำว่า 'พิธีแต่งงาน' คงสะเทือนแผลเก่าของกษัตริย์ฟ่ายรักเข้า

"น่าอิจฉา...ฉันอยากมีความสุขกับเขาบ้างจัง"

สายเลือดของราชวงศ์โซลเวลแทบขาดหายไปหมดในยุคของ

กษัตริย์พ่ายรักซึ่งถือเป็นชนรุ่นหลังของเรา เพราะอาณาจักรโซลเวล ตัดสินใจเชิญรูกเกอร์ เจ้าชายลำดับสองแห่งอาณาจักรนาพาเนียมา ร่วมราชวงศ์ในฐานะพระสวามี ด้วยเหตุผลที่ว่ารูกเกอร์ถือว่าพอจะมีเชื้อสายราชวงศ์โซลเวลอยู่บ้าง เนื่องจากราชวงศ์นาพาเนียเคย รับผิดชอบต่อกษัตริย์แซนเดียออสวาลด์ หนึ่งในกษัตริย์แห่งอาณาจักร โซลเวลไปเป็นพระมเหสี

รูกเกอร์ถูกเลือกให้เป็นคู่แต่งงานกับเจ้าหญิงแห่งอาณาจักร โซลเวลและขึ้นครองบัลลังก์ในฐานะกษัตริย์ ทว่าการซำรักครั้งแรก ของกษัตริย์พ่ายรักเกิดขึ้นในคืนแต่งงานกับเจ้าหญิงองค์นั้นนั่นเอง ในห้องบรรทมของทั้งคู่มีเพียงจดหมายที่เจ้าสาวทิ้งไว้ว่า 'เราขอหนี ตามคนรักไป' และรูกเกอร์ยืนอึ้งอยู่อย่างนั้นจนรุ่งสาง

เรทีเคยได้ยินเกร็ดประวัติเหล่านั้นจากกษัตริย์รัชกาลหลังจากรูกเกอร์ซึ่งไม่ค่อยได้เจอบ่อยนัก

"ท่านอยู่ในฐานะพระสวามีที่มาจากอาณาจักรอื่น แล้วไม่ถูก ครหาบ้างหรือว่าไม่มีคุณสมบัติจะขึ้นเป็นกษัตริย์แห่งโซลเวล"

"คงมีคนคิดจะครหาอยู่หรอก แต่ทุกคนเปลี่ยนใจมาเวทนา ตั้งแต่ฉันถูกเจ้าสาวทิ้ง เห็นมั้ยว่าฉันนี่มันชีวิตรันทดจริงๆ"

รูกเกอร์ก็นึกน้ำตาที่พานจะไหล ต้องรีบปิดหน้าสะอื้นฮัก แล้วถอนหายใจออกมาอย่างหนักอึ้ง

"ไม่เห็นต้องเวทนากันเลย ฉันพอมีคุณสมบัติจะเป็นกษัตริย์ อยู่บ้างหรอก่อน่า แถมยังเข้ากับพวกเสนาอำมาตย์ได้ดีพอสมควร ถึง คุณสมบัติจะสู้กษัตริย์เรทีเสียไม่ได้ก็เถอะ"

"ถ้าเรามีคุณสมบัติของกษัตริย์ที่ว่ามันจริง คงไม่ต้องเจอบททดสอบให้ลำบากหรอก"

"มีเสนาอำมาตย์ที่ไหนกล้าทดสอบกษัตริย์เรทีเสียด้วยหรือ"

แต่ฉันไม่ค่อยรู้ประวัติศาสตร์ของโซลเวลชะด้วยสิ"

ปัจจุบันรูทเกอร์ซึ่งเป็นชาวต่างอาณาจักรอยู่ในระหว่างศึกษาประวัติศาสตร์ของอาณาจักรนี้ เวลาพูดถึงเหตุการณ์สำคัญๆ ของอาณาจักรโซลเวลในท้องถิ่น เขาจึงมักทวงถามว่า 'หา? เคยเกิดเรื่องแบบนั้นด้วยหรือ' เป็นประจำ

"คนที่กำลังทดสอบเราคงไม่ใช่เสนาอำมาตย์ แต่เป็นท่านพ่อ นั่นแหละ สันนิษฐานอย่างนั้นแล้วอะไรๆ คุณจะเข้าเค้ากว่า"

"ท่านพ่อหรือ!"

กษัตริย์หนุ่มทำหน้าที่นางว่าเพราะอะไร ตามปกติผู้เป็นบิดาถือเป็นคนในครอบครัว ไม่ใช่ศัตรูเสียหน่อย

"เราคงตั้งใจจะทดสอบว่าเรามีคุณสมบัติของกษัตริย์หรือไม่ ผ่านการเดินทางไปยังอิลสทราในครั้งนี้ และยังยกหน้าที่ตัดสินใจให้ 'ชายคนนั้น' ผู้เฝ้ายากับราชินีกุลเป็นพิเศษ เพราะเชื่อว่า แม้จะเข้มงวด แต่เขาจะประเมินเราอย่างเป็นธรรมแน่นอน"

ทว่ากษัตริย์กับเคริกตัดขาดกันไปนานแล้ว ไม่น่าจะไหว้วานกันได้ตรงๆ คนที่ช่วยเป็นคนกลางระหว่างทั้งคู่คงเป็นโยฮันเนส หัวหน้ากองอัศวินหลวง ด้วยเหตุนี้เขาจึงออกปากว่าลำบากแทบแย่ แต่ไม่นึกเลยว่า การประเมินคุณสมบัติของเราจะเป็นแค่ข้ออ้างกลบเกลื่อนเป้าหมายหลักของท่านพ่อ

ในที่สุดบิดาของเธอก็เริ่มเคลื่อนไหวเพื่อหาวิธีคืนดีกับเคริก ในก้าวแรกคือเริ่มจากเชื่อมความสัมพันธ์โดยอาศัยบททดสอบเวทีเป็นข้ออ้างอันมีน้ำหนัก ดังนั้นโยฮันเนสจึงแอบให้คำแนะนำเร่ที่ซึ่งต้องมารับบททดสอบทั้งที่ความจริงไม่จำเป็นเลยด้วยความเห็นใจ

บิดาของเธอพยายามเชื่อมความสัมพันธ์กับเคริก ฝ่ายโยฮันเนสให้ความร่วมมือ ส่วนเคริกนั้น...

"เขากำลังประเมินว่าเจ้าหญิงที่เสียผู้ติดตามไปหมดจะปฏิบัติภารกิจต่อไปได้สักกี่น้ำ"

รองหัวหน้ากองอัศวินหลวงคงคาดการณ์ว่าเราที่จะตัดสินใจ 'กลับนครหลวงอีกครั้งเพราะอยู่โดยไม่มีนางกำนัลไม่ไหว' เนื่องจากเธอยังเป็นแค่เจ้าหญิงจอมพลุกในสายตาเขา

"แต่ฉันว่าอย่างกษัตริย์เราที่เชี่ยวชาญจะชิงสักอาณาจักรมาโดยลำพังก็ยังสามารถด้วยซ้ำ"

ในสายตารูทเกอร์ เราคือ 'ผู้หญิงที่เท่ที่สุดในโลก'

ถ้อยคำที่เอ่ยออกมาอย่างเป็นทางการทำให้อารมณ์ของเธอเย็นลงได้เล็กน้อย

"ค่ายกอนันออกจะเกินจริงไปหน่อย แต่เราจะรับเอาไว้ก็แล้วกัน ขอใบใจมาก...ถ้าใครอยากจะทดสอบกันนักก็เชิญ เราจะให้ยอมรับให้ได้ว่าเราคือผู้เหมาะสมจะเป็นกษัตริย์ที่สุดในประวัติศาสตร์"

แสงอาทิตย์ยามเช้าสาดส่องลงมากระทบเปลือกตา เราที่งัวเงียว่าเช้าแล้วหรือพลางค่อยๆ ลุกขึ้นทั้งยังหลับตา จากนั้นจึงหันมองแสงแดดที่ส่องเข้ามาทางหน้าต่าง มองพลันตื่นตัวทันทีเมื่อสัมผัสได้ถึงคามผิดปกติ

นางกำนัลที่มาด้วยกำลังนอนชมเพราะปวดท้อง ถ้าอย่างนั้นใครเป็นคนเปิดม่าน!

หรือจะมีใครแอบบุกเข้ามาในห้องนี้ทั้งที่ใส่กุญแจเอาไว้ เธอรีบสำรวจรอบๆ และพลันคอดกอย่างอ่อนใจเมื่อเห็นมือสีดำมีอหังงยื่นออกมาจากเงาของตัวเองและกำลังจับม่านเอาไว้

"บอกแล้วไงว่าอย่าชี้ชี้ออกมา เดี่ยวเราก็สั่งให้แอสทริดกำจัดทิ้งให้หมดเลย"

มือสีดำนี่เป็นตัวการก่อเหตุผู้หน่วยชนิดเขียนนิยายเขย่าขวัญ
ได้เป็นเล่ม ในพระราชวังเมื่อหลายวันก่อน หลังจากปัญหาคลี่คลาย
เราก็จะกำจัดมันทิ้งก็ได้ แต่เธอเลือกฉีกมันไว้กับเงาของตัวเอง
เพราะเห็นว่าอาจมีประโยชน์ในภายหลัง

ทว่าเจ้ามือสีดำซึ่งเป็นสัตว์เลี้ยงชนิดใหม่ของเธอยังไม่ค่อย
เชื่อฟังคำสั่งเท่าไร บางครั้งจึงเที่ยวโผล่ออกมาจากเงาอย่างที่เห็น
เรที่ตีมือสีดำโดยไม่รอช้า มันกลับเข้าไปในเงาของเธอแบบ
ไม่พอใจนัก ทำให้มันที่ไม่มีอะไรมาจับกลับสู่ตำแหน่งเดิม ห้อง
มีดสลัวงอีกครั้ง

"เอาล่ะ ต้องลุกขึ้นมาแต่งชุดเจ้าหญิงคนเดียวแล้ว"

คราวนี้เธอเลิกมานั่งด้วยมือตัวเอง

เรที่สวมชุดกระโปรงด้วยตัวเองจนสำเร็จแล้วลงไปนั่งหน้าโต๊ะ
กระจก สิ่งที่ต้องจัดการถัดมาคือเรือนผม เธอพอจะหิวผมให้เรียบร้อย
เองได้ก็จริง แต่จะให้ผมผมด้วยคงไม่ไหว อันที่จริงเธอนั่งงาน
ประดิษฐ์ประคองและถ่ายอมเสียเวลาก็คงพอทำได้ แต่ผลงานอยู่ใน
ระดับ 'คุณหนูตระกูลบาร์อนตลกอับ' แอบออกมาเดินเที่ยวเท่านั้น
การจะผูกريبินให้ออกมาสวยงามสมกับภาพลักษณ์ของเจ้าหญิงถือ
เป็นเรื่องยากกว่ามาก

"เรื่องทรงผมเนี่ยคงได้แต่ปล่อยสยายแบบนี้จริงๆ นั่นแหละ"

ยังไงซะคนที่เห็นเธอในวันนี้คงมีแต่กลุ่มอัศวินองครักษ์ซึ่ง
คงไม่มีใครสังเกตเห็นด้วยซ้ำว่าเธอไม่ได้จัดแต่งทรงผม ตอนนี้นั่ง
ต้องทนกับสภาพนี้ไปก่อน เอาไว้ไปถึงอาณาจักรอิลสทราแล้วค่อย
ยืมนางกำนัลของซาร์ลือตต์ ญาติผู้พี่ก็แล้วกัน เรที่บอกตัวเอง
อย่างนั้นแล้วลุกจากโต๊ะ

"เจ้าหญิง ขออนุญาตเข้าไปได้มั้ยพะยะคะ"

"เราเปลี่ยนชุดเสร็จแล้ว เข้ามาสิ"

ดยุกที่ก้าวเข้ามาจับจ้องการแต่งตัวของเธอ เธอที่พอจะมองออกว่าอีกฝ่ายคิดอะไรอยู่จึงเอ่ยเสียงระอา

"กับแค่สวมชุดกระโปรงคนเดียวเราทำได้อยู่แล้วน่า ส่วนเรื่องยากๆ ที่ต้องให้คนช่วยเราจะวานให้ผู้หญิงในที่พักนี้ช่วยเอง"

"เปล่า ไม่ใช่เรื่องชุด แล้วทรงผมมันล่ะ?"

"อย่าให้ต้องแต่งองค์ทรงเครื่องขนาดนั้นเลย วันนี้เราแค่นั่งรถม้าเฉยๆ แค่นี้ให้เรียบร้อยก็พอแล้ว"

ดูเหมือนชายหนุ่มจะช่างสังเกตเรื่องเธอดีเกินคาด เธอที่หลงคิดว่าผู้ชายคือสิ่งมีชีวิตที่ไม่มีวันสังเกตเห็นเวลาผู้หญิงเปลี่ยนสีริบบิ้น

"ฉันทำให้เอามั้ย"

"หมายถึงอะไรเธอ"

"ผูกริบบิ้นไง แต่ไม่รู้ว่าจะผูกได้สวยหรือเปล่านะ เพราะฉันไม่ได้ผูกมานานแล้ว" ดยุกพูดพลางชี้ให้เธอไปนั่งหน้าโต๊ะกระจก เธอที่หย่อนก้นนั่งแบบเชื่องคริ่งไม่เชื่องคริ่ง

"ท่านมีทักษะพิเศษแบบนั้นด้วยเหรอ"

"แต่อย่าคาดหวังว่ามีมือจะสู้สาวใช้ของเธอได้ก็แล้วกัน"

ชายหนุ่มใช้นิ้วชี้บนเรือนผมของเธอที่ขึ้นมาแล้วสางด้วยหวี เธอจับจ้องอีกฝ่ายผ่านกระจกแล้วพลอยตกตะลึงที่เขาคล่องแคล่วอย่างบอกไม่ถูก

"ท่านไปฝึกมาจากไหนล่ะ"

"คนเกิดเป็นน้องชายก็เหมือนเด็กรับใช้ของพี่สาวดีๆ นี่เอง สมัยเด็กเที่ยวสั่งให้เป็นเพื่อนซี้มดดาบ อยู่ดีๆ วันหนึ่งเกิดรักสวयरักงามขึ้นมาก็เปลี่ยนคำสั่งให้ช่วยผูกริบบิ้นบนผมซะอย่างนั้น"

เราที่ไม่ได้เอ่ยแสดงความเห็นใจ แต่ยิ้มแหย่ว่าเป็นเหมือนกัน
ทุกที่จริงๆ

"เราพอจะเข้าใจความรู้สึกของพี่สาวท่าน เพราะเราอยู่ใน
ฐานะพี่สาวเช่นกัน แต่สมัยเด็กเราไม่ได้เล่นสวมบทบาทเป็นเจ้าหญิง
หรอก แต่เล่นสวมบทบาทเป็นสาวใช้แทน"

"นับเป็นการละเล่นชั้นสูงไปอีกแบบนะ..."

เธอไม่ได้เล่นเป็นเจ้าหญิงให้ใครมายกย่อง แต่สวมบทบาท
ยกย่องคนอื่นเป็นเจ้าหญิงแทน การละเล่นแบบนี้คงมีเพียง
'เจ้าหญิงตัวจริง' ที่ทำได้

"แน่นอนว่าการละเล่นแบบนี้ต้องมีคนมารับบทเจ้าหญิง แล้ว
รู้มั้ยว่าใคร"

"เจ้าหญิงคอร์เนเลีย?"

"เรายังมีญาติสนิทกว่านั้นไม่ใช่หรือ ญาติคนที่ผมยาวเหมาะ
จะมารับบทนะ"

ถ้าพูดถึงญาติสนิทยิ่งกว่าคอร์เนเลีย น้องสาวต่างมารดา ก็คง
มีแต่ลีโอฮาร์ต นื่องชายซึ่งเป็นพี่น้องท้องเดียวกันเท่านั้น

"อย่าบอกนะว่าเป็น..."

"อย่างมากเราก็แค่จัดแต่งชุดกระโปรงและจับผูกริบบิ้นแต่ง
ผมเท่านั้นแหละ เจ้าตัวทำหน้าที่ไม่เต็มใจ แต่ก็ยอมเชื่อฟังโดยดี พวก
นื่องชายเนี่ยช่างน่ารักซะจริงนะ"

ดยุกซึ่งอยู่ในฐานะนื่องชายเช่นกันซักจะเห็นใจลีโอฮาร์ต
ที่เคยตกที่นั่งแบบเดียวกัน ระหว่างนี้กึ่งสงสัยอยู่ก็มีก็ตั้งปลายทั้ง
สองข้างของริบบิ้นลูกไม้สีขาวให้เข้าที่ เป็นอันผูกผมให้เรทีเสร็จ
อย่างสวยงาม

"เอาเป็นว่าสอบผ่านแบบเฉียดฉิว แต่เท่านี้ก็ใช้ได้แล้วละ"

44 เจ้าหญิงจอมพลุกกับอัศวินโต๊ะกลม 3

เรทีเอ่ยชมผลงานพอสมควร แต่ดยุกกลับตอบแบบไม่ใส่ใจว่า
งั้นก็ดีแล้ว

"หากท่านทำเรื่องผิดพลาดร้ายแรงจนถูกไล่ออกจากตำแหน่ง
ไนต์ส ออฟ ราวนด์ เราจะจ้างท่านไว้เป็นนางกำนัลแทนก็แล้วกัน"

"ขอบคุณสำหรับประโยคหลัง แต่ประโยคแรกไม่จำเป็นต้อง
พูดก็ได้"

เรทีหัวเราะชอบใจแล้วลุกขึ้น พอเห็นเรือนผมสีทองสยายไป
บนไหล่และแผ่นหลังตามการขยับนั้นแล้ว ดยุกถึงกับลืมหูลืมตา
ฝ่ามือตัวเอง

แบบว่า...ผมสวยชะมัดเลยแฮะ ผู้หญิงทุกคนเป็นแบบนี้
เหมือนกันหมดงั้นหรือ

เรือนผมอันงดงามทอประกาย ยาวสลวย ใช้นิ้วสางผ่านได้
อย่างนุ่มนวล

ในตอนนั้นเขาไม่ทันตระหนักว่ามันเป็นอาการนึ่กอยากสัมผัส
เรือนผมของเธออีกครั้งโดยไม่รู้ตัว

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)